

Zemřel jí syn. Ted' pomáhá těm, kteří jsou na tom stejně

Před třemi lety zemřel ve Zlíně osmnáctiletý Lukáš Coufalík. Jeho maminka dnes pomáhá rodičům, které postihne podobná tragédie. Pracuje v občanském sdružení **Dlouhá cesta**, které přivedla z Prahy do Zlínského kraje.

ZLÍN Budou to tři roky, co její syn Lukáš zemřel. Utopil se během hodiny plavání ve zlínských lázních. Pořád je to příliš krátká doba na to, aby se člověk vyrovnal se smrtí svého dítěte. „Smířit se s tím nedá. Žít se ale člověk nějak naučí,“ říká jeho maminka Iveta Coufalíková z Luhačovic.

Svůj způsob, jak „přežít“, už našla. Pomáhá dalším rodičům, kteří přišli o dítě. Proto přivedla do Zlínského kraje občanské sdružení Dlouhá cesta. „I mně tehdy pomohlo. Na web dlouhacesta.cz jsem narazila náhodou. Chci, aby lidé věděli, že existuje,“ vysvětluje žena.

Prostřednictvím tohoto sdružení nedávno uspořádala ve Zlíně první svépomocnou skupinu pozůstalých rodičů. Právě oni celé sdružení tvoří. Vlastní zkušenosti doplnili speciálním školením a mohou tak nabídnout pomoc a podporu dalším. Ročně v celé zemi zemře přibližně osm stovek dětí.

Jejich rodiče nebo třeba sourozenci však zůstávají. „Těžko se popisuje, co člověk prožívá. Šok, beznaděj, vztek. To všechno je málo výstižné,“ říká Coufalíková.

Před třemi lety, 21. prosince, zrovna pekla vánoční cukroví. Bylo poledne a zazvonil zvonek u dveří. „Stáli tam tři policisté. Moje první myšlenka byla, co asi kluci provedli,“ vzpomíná. Starší

Iveta Coufalíková z Luhačovic

Foto: Jan Karásek, MF DNES

syn měl v té době dvacet, mladší Lukáš osmnáct. Studoval střední školu ve Zlíně. „Řekli mi, že utonul při hodině plavání. Vůbec jsem to nechápala. Plavat uměl od pěti let a utopil se v hlídaném bazénu,“ říká Coufalíková. Naděje, že jde o omyl, skončila v okamžiku, kdy dostala Lukášovu bundu a školní batoh.

Do reality se Coufalíková probouzela zhruba rok. „Hrozně jsme tápali. Se spoustou praktických

věcí jsme si nevěděli rady. Okolí zase netušilo, jak se s námi bavit,“ popisuje žena.

Z nejhoršího se museli dostat sami. Teprve později Iveta narazila na sdružení Dlouhá cesta. „Sdílení bolesti s někým, kdo ji zná, může pomoci. Řešíte, třeba jestli nechat vystavené fotky. Svě dítě všude vidíte, cítíte,“ popisuje Coufalíková.

Člověk se navíc snadno propadne do depresí. „Občas jsem si připadala jako blázen. Kopala jsem do věcí a křičela. Až od dalších rodičů jsem se dozvěděla, že je to normální reakce,“ říká.

Zhruba rok od tragédie začínali mít Coufalíková pocit, že jsou z nejhoršího venku. A právě v té době zemřeli v centru Zlína dva jedenáctiletí kluci. Byl začátek roku 2009 a na nic netušící skupinku lidí spadl strom. „Uvědomila jsem si, že jsou v tom i další rodiny. Že budou znovu tápat jako my,“ říká Iveta.

Dlouhá cesta nabízí několik projektů. Kromě přímé psychologické pomoci třeba i speciální projekt pro rodiče nejmenších dětí. Název Prázdná kolébka ho přesně vystihuje. „Nezapomíná ale ani na sourozence. Barevný anděl je finanční sbírka, díky které měníme dětské pokojíčky. Aby v nich děti mohly začít novou etapu života,“ prozradila Coufalíková.

Petra Procházková